wals sai, wöttis ta tedda seina külleſt mahha, pistis kotti, ja läks kott ülle ölla, liinna tedda müima.

Tee olli pikk ja iggaw läbbi körwe minna; ilm olli ropp, ja pisike Klaus eksis tee pealt ärra. Jubba öhtu tulli kätte, enne kui ta jälle öige tee peale sattus. Mis ta waene nüüd peale hakkab? Linna ta ei ullata, koio taggsi ka mitte.

Agga waata! lähhedal tee körwas näikse kaunis tallo perre ollewad; sinna poole tahhas temma minna.

Akna lugid ollid kinni, agga küünla tulli paistis prau wahhelt wälja. „Küllab ma siin öömaca saan," mötles Klaus sörmega wasto ust kopputades.

Perrenaene teggi ukse lahti, waates külla mehhe silmi, küssides: „Mis sinnul tarwis?" Klaus pallus allandlikkult öömaca; agga ei perrenaene wötnund sedda kuulda, waid saatis mehhe omma teed, ennast wabbandades, et ilma perremehheta, kes küllas olla, temma wöeraid wasto ei wötta.

„Noh, mis siis muud, kui jään tuule taewa kätte öue peal!" ütles pisike Klaus, kelle ninna eest uks kinni pandi.

Seal sammas maea jures olli suur heina kuhhi, ja maea ja heina kuhja wahhel üks lamp kattusega laut wöi aggerik. „Seal üllewel tahhan ma ennast pikkali heita ja puhhata", wöttis temma nöuuks ja ronnis üllesse. Enneselle pessa tehhes keeras ta ühhe külle pealt teise külle peale ja watas

ümberlaudu, kus parremad assed leida. Ennäh, akna lugid ellu hone ees ollid tömmeldand ja pealmine ots seisis irrewil, nenda et Klaus leik wöis nähhha, mis perrerahwa toas sündis.

Seal olli suur laud kaetud, ja laua peal wiina puddel, ja ölle kann, ja sea lihha, ja kauna munne, ja suur kedetud löhhe kalla ja muud koddopolist; perrenaene agga istus kirjotaja issandaga laudas, ja turgutas tedda wiina ja ölle ja kalli roaga.

Kirjotaja issand ei olnud ka monnik ja matsutas suud mehhe wiisi. Löhhe kalla olli tiatagi temma peene molla järrele.

Pisikesse Klausi suu jooksis wett, sedda teik nähhes. „Kes annab mulle nenda kallist rooga mekkida?" mötles temma ja sirutas pea akna poole, et parrem nähhha saaks. Ja wata, seal laua otsa peal nähti weel piima kogid ja kerje met ollewad. Kas se ep olnud piddu!

Kes seal nüüd weel öhtu ilja ratsa hobbosega perresse ruttab? Se on selle maea perremees, kelle abbikaja kirjotaja issandaga laudas istub.

Perremees olli üks wägga hea innimene ja lahke igga ühhe wasto, agga se olli temma wigga, et temma kirjotaja issandaid silma otsas mitte ei wöind sallida; kui ta ialdes ühhe kirjotaja omma perres näggi, süttis ta tullist wihha täis, ja olleks kirjotaja maa alla löönud. Sellepärrast olli ka kirjotaja issand nüüd perresse tulnud, perrenaest